

Laia Bonet Rull

Membre de l'executiva del PSC i Secretària del Govern, parla en aquesta entrevista del futur de l'Esatut català del qual ella en va ser ponent de l'actualitat del PSC, de l'executiu del qual és membre i de la percepció que els ciutadans tenen dels polítics. A més, es mostra convençuda que el seu partit tornarà a guanyar les eleccions, tot i que de moment les enquestes no li són gaire favorables.

«Un govern de “sociovergència” exclou la idea d'oposició, i l'oposició és molt sana»

Albert Soler
GIRONA

En aquest país, per tenir un càrrec important en un partit s'han de tenir les amistats adients i saber a qui fer la trabanqueta?

Algú pot tenir aquesta sensació, però les coses s'han de veure amb perspectiva global. Vull pensar que el que compta és estar preparat, i no vull dir tenir vuit carreres, sinó estar preparat per defensar les idees que representa aquell partit. I estar disposat a dedicar-hi molt de temps. Li vaig llegir un article replicant als que es queixen que hi ha excés de normes a la societat.

Jo penso que el problema no és quantes normes tenim, sinó que les que es facin siguin millors. L'objectiu no ha de ser quantes menys normes millor, sinó fer les necessàries i, això sí, de qualitat. S'està instal·lant amb molta facilitat la idea que és millor no regular; i no, hi ha temes que s'han de regular. En els darrers anys hem canviat una mica la dinàmica.

Els que troben que no cal regular tant serien els nous anarquistes?

No, no, em penso que entre ells hi ha gent de totes les ideologies. Però, amb tots els respectes, penso que és un missatge excessivament simple. Ara, també és cert que no sempre es necessita una llei per regular alguns temes.

Veu ja a Laporta al Parlament? O el veu al Govern?

De moment sabem que ha tret una web on diu que vol ser president. Ara cal veure en què es concreta aquesta intenció inicial. I quin és el seu projecte, que a bores d'ara no el coneixem. I encara després veure quina capacitat té de convèncer els ciutadans.

Firmaria ara mateix una participació del 50% en les properes eleccions autonòmiques?

No sóc gaire conformista, jo voldria una participació molt més alta. Ara bé, és cert que hi ha veus que la situen per sota del 50%. És molt preocupant.

Doncs és el que hi ha.

És un risc massa alt, el de presumir que la política no val la pena. Entre tots hauríem de contribuir a dir les coses com són en realitat i a parlar de la política com una realitat necessària en lloc de devaluar-la.

Però els grans partits sempre estan alertant del perill que entrin massa forces al Parlament. Que no és això, la democràcia?

És evident que el que val és la decisió dels ciutadans, i si aquesta és repartir molt més els vots, benvingu-

Laia Bonet, divendres a la tarda a Girona.

EN CURT

COL·LEGI ALEMANY

Preferiria que els seus fills aprenguessin a l'escola alemany en lloc de català?

R: Quan en tingui aprendran català, perquè és el que em sentiran parlar. Crec que és el que han fet els pares a qui es refereix (riu)

TRES AL GOVERN

En un govern, com en una parella, tres són multitud?

R: He, he, en parella no he viscut aquesta situació, però imagino que senzill no ho és. Ara bé, en un govern el número no és definitiu, l'important és l'actitud i el diàleg.

IMATGE DELS POLÍTICS

Nota al carrer la mala imatge que tenen els polítics?

R: Ho noto, i amb preocupació perquè no respon a la realitat. Entre tots -no només els polítics, també els ciutadans- no hem contribuït a explicar bé les coses.

da sigui. El que pot preocupar és si aquest fraccionament comporta una desestabilització de les institucions o dels governs. El fraccionament per si no és problemàtic, depèn de com sigui i de les actituds.

Ja que van sortint cosetes: creu des de fora que ha sigut sempre del tot net el finançament de Convergència i Unió?

R: Vull pensar que a qui li toqui decidir-ho, sabrà trobar l'entrellat i hi posarà tota la llum al damunt. Fins ara hi ha sentències de casos puntuals que demostren que determinades gestions es van fer com es van fer. La justícia és qui ha de decidir si el cas va més enllà i afecta tot un partit tan important. I haig de dir que espero que no sigui així, perquè prou devaluada està ja la política.

I el del PSC? Perquè recordo crèdits perdonats i altres cosetes...

R: En el cas del PSC, tinc entès que en el seu moment va haver-hi una renovació de les condicions del préstec -com pot fer qualsevol ciutadà- en què van estar d'acord totes dues parts.

Parlant del PSC: quan va ser l'última vegada que els seus diputats a Madrid van votar diferent del PSOE?

R: Bé... (riu). Aquest és un tema llargament debatut. S'ha parlat de diverses opcions de la nostra presen-

«L'objectiu no ha de ser

quantes menys normes millor, sinó fer les necessàries

i això sí, de qualitat»

«Si retallen l'Estatut

haurem de buscar una

altra manera de dui a terme

el compromís adquirit»

cia a Madrid [es refereix a tenir grup propi] i s'ha optat per la més beneficiosa per al PSC, ja que li permet més capacitat d'influència.

Continuarà així?

R: Això no treu que en el futur la decisió pugui ser una altra.

Gent del PSC m'ha dit -off the record- que ja tenen vostès assumit que perdran les eleccions.

R: Uí, no ho crec. No sé amb qui parla vostè, però és tot el contrari, l'objectiu del PSC és ser la primera força, i per això ens estem preparant.

No ho comparteixen les enquestes.

Les enquestes diuen el que diuen, però el PSC ha sigut la primera força en vots en altres ocasions i té una capacitat que no s'ha de menysprear.

Tanmateix, fem política ficció: què canviaria a Catalunya si el

proper govern fos de CiU?

R: Probablement canviaria el projecte de país per als propers anys. Concretament no sabem cap a on aniria, perquè no coneixem el seu projecte. Bé, sí, anuncien que baixarien els impostos i augmentarien les despeses, cosa que no sé com es pot fer. No sé qui seria l'encarregat de quadrar caixa. A banda de fer aquest miracle, desconec el seu projecte de país.

Li agradaria un gran pacte de govern PSC-CiU?

R: El que m'agradaria és un govern del PSC. I punt.

I punt?

R: O en tot cas creat a l'entorn del PSC. Això seria una segona opció. Un govern de «sociovergència» exclou la idea d'oposició, i l'oposició és molt sana. Només té sentit en situacions molt complexes de país.

Santiago Carillo és l'únic polític que ha dit que el TC no és neutral. Vol ser vostè la segona?

R: La institució és una cosa i els seus membres una altra. Només espero que els seus membres siguin prou conscients de la important tasca que tenen al davant, de la singularitat del cas, i de la importància d'aquells compromisos contrets per a un projecte de país. I que conscients d'això no facin altra cosa que confirmar el que els ciutadans van dir.

Com a professora de Dret deu considerar una sentència del Constitucional per sobre del resultat d'un referèndum.

R: No, tenen dues funcions completament diferents, no es poden donar l'una sense l'altra. En el cas de l'Estatut, el resultat significa que allò que han pactat les institucions -Generalitat i Estat- el poble ho vol, i, per tant, té el màxim valor.

Aleshores quin paper hi ha de jugar el Constitucional?

R: És la primera vegada que es planteja una cosa així, així que el problema és enorme. És un repte, però no es pot dir si preval una cosa o altra. Diguí el que digui la sentència, hi ha una voluntat del poble de Catalunya certificant el compromís de dues institucions.

Bé, però, i si tot i així la sentència retalla l'Estatut?

R: No és d'esperar. Jurídicament estic convençuda de la plena constitucionalitat de l'Estatut. Però si això passés hauríem de buscar una manera de dur a la pràctica el compromís a què van arribar les dues institucions, perquè la seva voluntat i també la del poble és aquella. Hauríem de seure, analitzar la sentència i veure si hi ha terreny a recuperar. I de quina manera fer-ho.